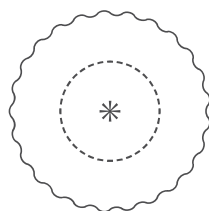

MATAR EL NERVI

ANNA PAZOS

La Segona **Perifèria**

4. ELS DIES TEMIBLES

Asseguda en un vagó de la línia L direcció Brooklyn penso «viure a Nova York és com enamorar-se d'un home casat». La frase sona més a record que a pensament espontani. La busco a Google i el primer resultat és un blog que enumera les molèsties previsibles de la vida urbana: transports infernals, lloguers inassequibles, solitud. No acaba de tocar os. L'idil·li retorçat que es viu amb Nova York és difícil d'explicar pel mateix motiu que és gairebé impossible explicar qualsevol relació il·lícita des de fora o des del futur. Les parts nocives s'exposen fàcilment, com un automatisme, però enunciades per si soles sonen a farsa. El repte és transmetre l'entramat d'èxtasis i expectatives que conviuen amb les petites humiliacions i desencants, i el pols turbulent entre els dos desenllaços possibles fins que un s'imposa a l'altre.

La beca del Ministeri de Cultura arriba poc abans d'un atemptat terrorista al centre de Barcelona i de manera igualment inesperada. És agost i tinc un parell de setmanes per demanar visats i preparar la mudança. L'última imatge abans d'enlairar-me és la d'una manifestació embogida que baixa per la rambla de Catalunya culpant la Casa Reial dels atemptats pels seus interessos armamentistes a l'Aràbia Saudita. Allunyar-me del deliri és un alleujament.

Després sembla ridícul, però als vint-i-sis anys es pot tenir la sensació d'haver fet tard a la vida. Jo creia fer tard,

sobretot, a Nova York. Com a mínim a la particular predisposició que cal per sortir de l'aeroport JFK i sentir-se a l'inici d'alguna cosa sublim. Sembla ben bé que naixem amb una capacitat limitada de sorpresa i entusiasme i si l'esgotem massa aviat hem de trampejar la resta dels anys amb una sensació apagada de repetició. Quan ens trobem en aquest estat no podem preveure, ni tan sols imaginar, els girs futurs que sacsejaran els fonaments de tot plegat; i tot i així no podem evitar buscar-los, constantment i amb una certa desesperació, com un addicte espera la dosi d'una droga que potser ja no existeix.

Nova York és la llar perfecta per a aquest tipus de temperament. Enlloc com a Nova York se senten a casa les ànimes desgastades i sobreestimulades, amb la capacitat d'entusiasmar-se aixafada com una burilla al Midtown. La ciutat els promet que hi ha una dosi esperant-los rere cada cantonada, a la propera cita amb algú prometedor, al proper esdeveniment especialment dirigit als professionals del sector. L'angoixa de perdre's una potencial dosi és el combustible que manté el motor de la ciutat en marxa.

Les primeres setmanes les dedico a resoldre assumptes de la beca. La beca implica un tràfec permanent i intimidant de gestions burocràtiques, tràmits laberíntics sobre els quals pesa l'amenaça de perdre la beca, i per tant la mensualitat i el postgrau pagat, i per tant el motiu únic de residir a Nova York. Tot i la vaga angoixa i sensació de derrota que generen els tràmits, no deixo de notar el rastre dels productes culturals que tota la vida m'han assegurat que soc al centre de l'univers, que és aquí on passen les coses. La gent em somriu quan pujo per 5th Avenue anant a obtenir algun document

imprescindible per al comitè de la beca. Els homes conversen amb mi a les botigues de queviures, m'expliquen que en diuen *bodegas* i que l'*egg and cheese on a roll* millora molt amb salsa de sriracha. Un dia un vell del carrer m'estén la mà en un *high five* improvisat, que jo interpreto com un indicatiu que la ciutat se m'ofereix en un desplegament d'extrema eufòria nord-americana.

*

—Són vampirs. Perceben que ets nova i et volen xuclar l'energia —sentencia la Summer quan li parlo del *high five* i veu l'expectació brillant-me als ulls.

Ens hem conegut aquest matí a les jornades per a estudiants estrangers que ofereix la facultat. A la Summer no li calia assistir a les jornades, és una veterana de la NYU, però hi ha anat igualment perquè fa cinc anys que és a la ciutat i està afligida per la cerca constant de la dosi. En cinc anys ha passat per diversos programes acadèmics, pentinats —rapada al zero, cabellera ros platí, *bob* castany llis— i aspiracions vitals —artista plàstica, estilista de revista d'alta moda, periodista d'investigació. És jamaicana i blanca, però no faig esment d'aquest fet durant tot el primer cafè que fem juntes. Això em posiciona com a amiga potencial.

Interpreto la sentència de la Summer com una hipèrbole típica de quan fa temps que vivim a un lloc i hem de demostrar als novells que en coneixem tots els trucs. Ara mateix em sento lluny d'aquest cinisme corrosiu. El passeig per 5th Avenue m'ha obert una esquerdada a l'esperit que la ciutat penetrarà de formes imprevisibles. Sense anar més lluny, aquest ma-

teix matí he coincidit amb un porto-riqueny rapat i forçut, el mateix que fa dos dies em va ajudar a embolicar caixes de cartró perquè no es mullessin amb la pluja. M'ha reconegut a la bodega del costat del metro de Halsey i m'ha proposat de *hanguear* pel barri amb un accent híbrid que m'ha pessigollejat el baix ventre.

El barri és Ridgewood, un triangle escarpat a la frontera entre Queens i Brooklyn on hi ha el primer apartament on he anat a parar. Ridgewood tot just comença a gentrificar-se, és a dir, a encarar l'arribada de professionals blancs. La gentrificació és en realitat una paraula nova i pedant que imprimeix urgència a un procés vell i cíclic. La renovació demogràfica es repeteix des del segle XVII, quan tot Brooklyn era una successió de granges i conreus en mans de terratinents neerlandesos. El patró migratori de Ridgewood és el típic de la zona. Al principi s'hi van assentar alemanys i europeus occidentals, fins que a principis del XX es va intensificar l'arribada d'immigrants d'Europa de l'Est i d'Amèrica del Sud. Les antigues pizzeries es van reciclar en restaurants de kebab balcànics i *diners* porto-riquenys, que en algun moment faran lloc a cafeteries minimalistes de *matcha lattes* de sis dòlars.

El meu porto-riqueny resultarà ser el traficant del veïnat. Durant el nostre passeig mencionarà vagament uns fills i potser una esposa esperant-lo en una llar on cohabitin tietes, àvies, parents llunyans. Potser deixaré que em faci un petó sota la pluja suau als gronxadors d'un parc infantil decrepit. Aquell petó marcarà l'inici de la cerca embogida que es desplegarà al meu davant.

*

Més tard, quan ja m'hauré embolcallat amb el cinisme de la Summer, aquesta obertura inicial em semblarà ingènua i temerària. L'esquerda per on havia de penetrar la ciutat era una ferida oberta a tot tipus d'infeccions. El Bookworm la va veure a l'instant i va intentar entaforar-hi el seu dit nafrat. Tenia les paraules *book* i *worm* tatuades als artells, i el dia que el vaig conèixer en una llibreria-cafeteria al Lower East Side de Manhattan llegia exactament el mateix llibre que jo. Vaig sentir la necessitat de fer notar la coincidència en veu alta. Seia al meu davant en una de les taules compartides del cafè, amb ulleres fines i bufanda de seda, i subjectava amb delicadesa el seu exemplar de *Just Kids* de Patti Smith com si tingués por que es desintegrés. Va presentar-se com un autòcton del Lower East Side, un barri que havia estat sòrdid i violent i que ja no reconeixia en els *condos* de luxe i els ramats d'estudiants clònics amb dessuadores de la NYU. Era, va concloure, un *leftover*: les escorrialles d'un passat irrellevant.

El Katz's Delicatessen era un altre *leftover* del barri. Els delis, restaurants improvisats, havien estat una institució a la ciutat des que una massa paupèrrima de jueus d'Europa de l'Est van arribar a principis del segle xx. Als delis hi menjaven caixer supervisat per les autoritats rabíniques: sandvitxos de pastrami, cogombrets adobats i sopes de ceba. Havien anat tancant a mesura que els descendents dels primers immigrants ampliaven els seus horitzons gastronòmics. Ara en quedaven poc més d'un parell de dotzenes. El Katz's era cèlebre en part per haver aparegut en comèdies romàntiques de

culte, i això l'havia fet aparèixer a totes les guies turístiques amb ínfules d'autenticitat. Havia aconseguit mantenir-se dret des del 1888.

El Bookworm m'hi va portar poc després de la conversa a la llibreria. Vam seure enmig d'un *horror vacui* de neons, turistes i fotos de visitants cèlebres penjades a les parets, al costat de Bill Clinton i Henry Kissinger. A l'instant vaig veure clar l'error de la situació. Era un dimecres gèlid, diluviava, tenia assumptes per resoldre a la facultat. Però el Bookworm m'havia convidat a dinar i no tenia cap motiu de pes per dir-li que no. Era el primer novaiorquès autòcton amb qui em creuava i l'esquerda bategava amb avarícia davant la possibilitat d'obtenir una perspectiva autèntica de la ciutat. Ara seia al meu davant, arrugant nerviosament el tovalló amb els seus dits de mantis religiosa.

Els mateixos dits van encetar la conversa. Se'ls havia tatuat al centre de menors de Queens on havia estat internat dels catorze als dinou anys, i on se'l coneixia com a *book worm*, va explicar, perquè llegia dia i nit. Mirava un punt fix de la taula mentre encadenava detalls biogràfics amb un to mecànic, com si sabés exactament quines tecles havia de tocar per encaixar en el perfil d'aborigen d'interès. Va dir que era orfe i que s'havia criat als *projects* del Lower East Side, i que ara tenia una bona feina al districte financer però que estava «completament sol». Encara em faltava un temps a la ciutat per comprendre plenament el significat d'aquesta conjunció, i la vaig incorporar com un element més en la cadena de drames que era la seva vida i que solien ser les vides dels altres, aquells que provenien de racons miserables i amb qui només et creuaves de manera puntual

i anecdòtica. Alternava les revelacions escabroses amb la ingesta puntual de liti i antidepressius. Va insistir a pagar el meu sandvitx de salami, un sandvitx absurd que no tenia principi ni final.

Dies després va aparèixer a la porta de la facultat amb un osset de plàstic gegant, regal que anticipava un Sant Valentí encara llunyà. Fent un cafè en una franquícia de Broadway em va preguntar si era feliç. Vaig respondre que sí, per dir alguna cosa.

—Me n'alegro per tu, perquè jo soc totalment miserable.

La solitud era la pesta autòctona de la ciutat. Els afectats caminaven entre la resta d'humans aïllats sota una campana de vidre que només era visible a l'ull entrenat. A primer cop d'ull podien semblar persones sanes, amb habilitats socials estàndard i capacitat per ironitzar sobre la seva situació. Potser feien pilates tres dies a la setmana i treballaven en gratacels climatitzats o estudiaven postgraus en universitats liberals. Trigaves un temps a identificar-ne l'aura de por, ressentiment i autoodi.

A vegades algun tocava fons i s'atrevia a llançar un crit d'auxili. Llavors s'obria l'oportunitat d'estendre una mà salvadora dins el seu núvol tòxic. Ara el Bookworm em mirava expectant des de dins del seu núvol, anhelant sortir de la particular aflicció producte de lliscar pels anys sense que ningú et miri més de cinc minuts.

Aquest tipus d'aïllament urbà es perpetua perquè tothom n'intueix el potencial contagiós. En algun moment jo mateixa n'experimentaria alguns indicis. Em descobriria tenint iniciatives estranyes com ara sortir a córrer per l'asfalt o llegir àvidament sobre goril·les separats de les mares acabats de

néixer i tornant-se depressius i antisocials. Però per a això encara faltava un temps, i davant meu, en aquell cafè de Broadway, el primer any a Nova York, només podia intuir en el Bookworm un abisme perillós del qual m'havia d'allunyar immediatament. Em vaig inventar alguna excusa i vaig córrer avinguda amunt, deixant en Bookworm sol al cafè amb l'osset de Sant Valentí.

*

Nova York és un escenari dissenyat per fugir. Tot hi garanteix l'anonimat i una agradable absència de repercussions. Aquesta primera escapada per Broadway s'anirà repetint amb variacions diverses. A vegades seré jo qui es quedarà enrere amb el cafè a mig beure i el regal de Sant Valentí avortat. La Summer m'explica que les coses van així, que cal acceptar com més aviat millor que les cortesies elementals de la convivència humana són pròpies d'altres indrets o relíquies d'èpoques passades. La intempèrie és un lloc cruel i implacable. Tothom busca l'amor o algun dels seus succedanis, ja sigui el sexe o la companyia, però aquí tothom sent una repulsió infinita davant de qualsevol indicatiu d'aquesta fam en l'altre. Cal ser fred i metòdic, assumir que hi haurà baixes pel camí; és primordial semblar indiferent.

Poso en pràctica els consells de la Summer. Coses que a Barcelona m'haurien semblat indignes, com les apps de cites online, es tornen acceptables. Faig unes cerveses amb un noi afroamericà a qui convido gairebé immediatament a casa i a qui faig fora a les cinc del matí. Faig unes cerveses amb un enginyer informàtic indi que es presenta amb una llista de

preguntes formals i bromes prefabricades i un pànic apagat al fons dels ulls. Faig cerveses amb un operador de càmera de Carolina del Sud que m'explica que l'humorista Louis CK és un dèspota i un pervers, i que es passa les setmanes següents enviant-me missatges degenerats fins que bloquejo el seu número.

S'apropa l'hivern, i també el que els novaiorquesos anomenen la *cuffing season*, és a dir la cerca d'una parella amb qui passar els mesos de fred. La perspectiva és desoladora però són les regles del joc; és adaptar-se o morir.

Em salva d'aquesta dicotomia un executiu de la televisió hispanoamericana que parla català amb accent de Mèxic central. És alt i serè, i a la meua edat ha aconseguit un sou de sis xifres a còpia d'enviar mails tranquil·litzadors als seus superiors. Com molts descendents d'exiliats de la Guerra Civil, pensa en Catalunya com una mena d'arcàdia perduda. La nit que ens coneixem en una festa a Chinatown m'escolta amb paciència mentre enumero els motius pels quals la seva concepció del paradís és equivocada. Un mes després em dona una còpia de les claus del seu estudi al carrer East Houston, al Lower East Side, a pocs minuts caminant de Katz's. Allà m'arrauliré mentre la tardor degenera en hivern, deixant que em convidi al cine i a sopars de ramen.

És una relació amable, suau, sense esperes ni incerteses torturadores. Un dia l'observo fregir quesadillas a la cuina-sala climatitzada mentre una tempesta de neu fa repicar el cartell de la bodega 24 h contra la façana. Penso que l'amor podria ser això: sentir-se a recer mentre la ciutat despietada es desencadena en un segon pla.

El confort trontolla de tant en tant per la sospita d'estar fent malament la ciutat. Em dec perdre escenaris gloriosos en el meu errar cíclic d'East Houston a Ridgewood i a la facultat d'Astor Place. Paisatges més interessants que la dona que alça la imatge d'un fetus avortat davant l'oficina de Planned Parenthood de Lower Manhattan, amb qui em creuo cada matí anant a classe.

A estones s'accentua la inquietud d'estar vivint una farsa absoluta. Ningú no hauria de gaudir dels confortos d'una llar amorosa sense haver passat per les conquestes agòniques de l'enamorament. És començar el viatge pel final, o com dirà un amic més endavant, un exercici d'acceptació dels límits de la vida.

*

A la tauleta del menjador de Ridgewood s'apilen els *New Yorker* de la Stephanie, una companya de pis de Nou Mèxic. Una de les revistes d'aquest octubre porta un reportatge sobre els excessos del productor Harvey Weinstein, explicats per desenes d'actrius que han passat per les seves mans. El fullejo una tarda quan passo pel pis a buscar calces netes. Els testimonis cobreixen dues dècades d'abusos i transgressions sexuals en mans del patriarca de Hollywood.

Al meu Facebook la primera de fer-ho és la Stephanie. Publica simplement: #metoo. Després em creuo amb ella per la cuina i m'explica que això indica que ha estat víctima d'un abús. Té una mirada trista, d'un blau claríssim, que reflecteix una infància d'interessos excèntrics i solitud intensa. Per solidaritzar-se amb les víctimes de Weinstein,

m'explica, no cal especificar la naturalesa de l'abús patit. El que importa és contribuir a il·luminar la cadena mil·lenària de greuges que han definit l'experiència femenina a la Terra.

La iniciativa s'estén en paral·lel al meu arrauliment hivernal a East Houston. La veig passar de reüll, amb una certa curiositat, des del meu búnquer de quesadillas i calefacció central. Una nit anem al Comedy Cellar, temple global de l'*stand up*, que conec perquè és on actua Louis CK a la sèrie autoparòdica *Louie*. A la vida real, Louis CK acaba de caure del pedestal després que diverses dones l'hagin acusat de masturbar-se davant seu i de comportar-se en termes generals com un pervertit. El consens mediàtic és que la seva caiguda representa la fi d'una era de permissivitat i impunitat masculina al món de l'entreteniment.

Al Cellar encara no han despenjat les fotos de Louie, el rei inqüestionable del local. L'ambient és enrarit i expectant. S'han establert uns nous límits i cap dels humoristes que surten a l'escenari no gosa posar-los a prova. Només al final un còmic esprimatxat fa una broma sobre el #metoo i una veu s'alça des del fons del públic:

—*Fuck youuuuuuuuuuuuuu.*

L'assistent indignat s'alça i s'encara amb el còmic esprimatxat que ha tingut l'audàcia de temptejar el límit. Entona una diatriba sobre la fi del privilegi masculí. El públic calla, no torna a sorgir la qüestió.

Les denúncies a les xarxes es multipliquen, sortides d'una fúria col·lectiva que sembla emergir d'un endormiscament mil·lenari. El moment té una energia caòtica, sorprenent i temptadora que fa venir ganes de formar-ne part. Furgo en

el meu passat a la cerca d'alguna experiència que m'hi pugui alinear; res no sembla estar a l'altura. No hi ajuda que la línia sigui tan difusa. Comptaria, l'antic company de feina que em triplicava l'edat, em trucava ben entrada la nit i em deixava ampolles de vi a l'escriptori? El grec patriota que em va perseguir des de Nis fins a Belgrad quan vaig viatjar-hi sola als vint anys? Totes les vegades que he follat sense ganes, esperant resignada que l'home acabi, per evitar la incomoditat d'haver-lo de rebutjar?

Cap d'aquests incidents té prou entitat per omplir amb certesa un #metoo com el de la Stephanie. He fer servir el company de feina pervertit com a broma recurrent; les seves excentricitats em van divertir i afalagar, més que cap altra cosa. El grec de Sèrbia em va oferir una lliçó del que pot passar quan portes el flirteig al límit, però mai va resultar perillós. El sexe mediocre el veig ara com un llast de l'adolescència del qual tota dona ha d'aprendre a desfer-se, en un exercici de maduresa, amor propi i responsabilitat personal.

Em resigno a veure passar el moment com a espectadora, fins i tot com a simpatitzant.

Haurà de passar ben bé un any perquè m'adoni que el meu plantejament inicial estava totalment equivocat. Primer ha d'acabar l'hivern i les vetllades de ramen han de donar pas a un desgel general. A Nova York la primavera irromp com una erupció: aflora la serotonina bloquejada, les multituds envaeixen els parcs amb màrfeques i matalassos i dins meu es desferma un pessigolleig creixent. El pessigolleig és primer intermitent i manejable, i podria correspondre tant a una expectativa general com a una expressió física de l'ansietat. Quan per fi es defineix, pren la forma d'un cuc d'acer que

se'm passeja per dins dels òrgans. L'observo com qui analitza les reaccions d'un gosset adoptat per determinar-ne l'origen. El cuc em perfora l'estómac amb malícia cada vegada que el meu company m'acaricia la galta o fa plans de futur. Se m'instal·la sovint als pulmons, em dificulta la respiració. Em genera una irritació general i un mal humor malenconiós que amenaça d'enterbolir l'estiu.

Al juny vaig a Grècia amb el pretext de fer-hi recerca per a la tesi de postgrau. La universitat ha finançat el vol i part de l'estada i ja albiro les setmanes de solitud sota la llum de l'Egeu, que fulminarà i assecarà i farà desaparèixer el cuc. Però a última hora el meu company mexicà decideix acompanyar-m'hi i Grècia es converteix en l'escenari d'una ruptura penosa que s'allarga a través de diversos paisatges idíl·lics. El trencament final és cordial i civilitzat i això confirma la meva sospita que tot plegat ha estat un error, una treva covarda que m'he concedit de la vida de veritat, i m'omple d'un menyspreu gèlid que em prepara per enfrontar-me a la ciutat.

És aleshores, en emergir del búnquer i començar a furgar sota la ronya urbana, que el moment cultural que va seguir a aquell primer reportatge al *New Yorker* se'm comença a revelar en la seva vertadera dimensió.

*

Cinc minuts després de començar a ballar junts, el nigerià es treu la polla del tanga mínim que la mantenia a lloc. Amb l'altra mà assenyala vagament cap a la ubicació de la sala B.

—Hi anem?

El primer divendres de cada mes, el club de Bushwick conegut com a House of Yes es converteix en la Casa de l'Amor. Per accedir-hi cal anar abillat amb roba interior de fil o de cuir, o completament nu. L'entrada és quaranta dòlars més cara que de costum. A l'entrada una noia rapada de llavis blau marí alliçona els assistents en grups de cinc en cinc. Detalla els estrictes codis de consentiment de la casa, que les nits de la festa de l'amor es reforcen considerablement. És cabdal no tocar ningú sense haver obtingut abans el seu consentiment explícit. Fer uns copets a l'esquena per passar computa com a invasió de l'espai personal. Això últim ho especifica amb un fulgor a la mirada, com si per fi pogués passar comptes per innumbrables transgressions pretèrites.

Amb la cantarella d'una tutora de pàrvuls, la noia insisteix:

—Si una dona no us dona un sí clar, què us està dient?

És principi de gener i la temperatura voreja els deu graus negatius. Els assistents s'estremeixen dins els seus conjunts de Victoria's Secret. Han tingut temps de sobres, en l'últim any i escaig, per familiaritzar-se amb els estàndards del moment. *Només sí és sí. Tot el que no és un sí és un no.*

Una veu temerària respon:

—...que *potser*?

L'expressió de la tutora es torna agra com un enciam oxidat. Es retira a l'interior per consultar el protocol davant d'aquesta falta flagrant en el test d'entrada. La resta ens endinsem a l'escalfor del club i deixem el díscol a la intempèrie.

L'interior de House of Yes té l'aspecte d'un pis compartit per estudiants de primer de Belles Arts si els estudiants visquessin en una nau industrial. Hi ha ossos dissecats, gron-

xadors que pengen del sostre, maniquins decapitats, boles de miralls reflectint una il·luminació tricolor rotativa. Les nits de l'amor també hi ha noies masturbant-se a la barra i persones amb una banya de purpurina enganxada al mig del front. Són els *consenticorns*, unicorns del consentiment, que es passegen entre els assistents per assegurar-se que no es produeixen interaccions no desitjades.

El nigerià em somriu amb un gest de lleu impaciència. Té el membre tirant a desvetllat. El cos fibrat i límpid li brilla amb una barreja de suor i purpurina. És tan perfecte, tan simètric, que té un punt asexual, com d'estàtua. El lloc on em vol portar és l'habitació de les orgies que hi ha al passadís del darrere, més enllà els lavabos sense gènere.

Fa una estona he vist de passada l'habitació de les orgies i m'ha recordat els documentals de naturalesa en què una munió de foques prenen el sol a les roques, amuntegades les unes sobre les altres, els cossos brillant pel bany recent. Cames, torsos, caps que semblen escindits dels cossos s'entrellaçaven al ritme d'un gemec uníson de baixa intensitat. La sala m'ha produït una repulsa intensa. Dic al nigerià que prefereixo seguir ballant i tot seguit marxa a continuar la seva cerca, metòdic i expeditiu.

Faig un dol d'un minut pel que m'he deixat perdre. Una estona més ballant i potser m'hauria despertat la curiositat. Estic prou assedegada perquè un gest inquietant o un tall concret de clavícula se'm presenti com un senyal inequívoc d'afinitat i predestinació. Però tot a la festa de l'amor convida a l'enderrocament de les transicions i els punts intermedis. El camí cap al plaer està perfectament senyalitzat. Ni tan sols l'M que em puja pel coll i m'alleugereix els músculs i m'envia

míssils de serotonina al cervell pot trobar res remotament eròtic, ni estimulants, en una operació burocràtica supervisada per unicorns amb tanga.

És un experiment ambiciós, el de mantenir viu l'esperit lúdic del sexe eliminant-ne l'ambigüitat i el perill. La dissenyadora del programa de consentiment m'ha explicat amb calma pedagògica, durant una entrevista en què totes dues dúiem roba de carrer, que el seu model és el de les festes BDSM i els clubs de swingers. En aquests espais l'establiment previ de preferències i límits és essencial per a la integritat dels participants i el bon funcionament de tot plegat.

Havien trobat problemes des de l'establiment del programa de consentiment?

—Només amb algunes *minories* que *culturalment* estan més habituades al contacte físic, i que encara no entenen que cert tipus de contacte pot constituir una invasió.

A la festa de l'amor no es produeixen invasions qüestionables. Tampoc s'hi troben gaires d'aquestes minories ineducades, terme que engloba els llatinoamericans de les festes de reggaeton i dembow de la zona i que de tant en tant envaeixen el búnquer protestant de House of Yes. Hi ha, però, alguns homes despullats, blanquinosos i d'esquena encorbada, movent el cos al ritme aproximat de la música mentre miren al voltant amb ulls embogits. Hi ha la gàbia elevada on una parella pot follar a la vista de tothom, i dildos col·locats estratègicament en punts elevats del club i per descomptat hi ha la sala B, on fa estona deu trobar-se el meu nigerià recobert de purpurina amb alguna parella més disposada.

Un entorn hiperregulat atrofia la intuïció. Rebaixa l'excitació de la cerca. Anul·la el trasbals del desig. Ballant sola

a la plataforma em sembla entreveure l'error essencial de l'estat d'ànim que ha pres la ciutat pel coll. Tothom fingeix conformar-se amb un sucedani de la cosa real. El pensament vola per sobre del barri industrial de Bushwick i a través de l'East River fins a l'estudi d'East Houston on en aquests moments l'executiu mexicà fregeix quesadillas per a la nòvia de Filadèlfia que va trobar a Tinder dos mesos després que jo el deixés. He vist fotos de la nòvia i té una cara banal i genèrica que em resulta ofensiva. Tant a mi com al mexicà, la ciutat ens ha proporcionat un simulacre del material que necessitem per omplir el nostre buit particular. És com el bistec de Matrix: virtual, dissenyat per un algoritme, però gairebé tan tendre i sucós com el del món real.

En encendre's els llums al final de la nit torno a veure el nigerià. Ha trobat una dona índia que s'ha tret el top i exposa uns pits amples i carnosos. Riuen i es magregen recolzats en el subwoofer amb una complicitat que sembla venir d'anys enrere. Em conviden a passar la nit amb ells. La Jac, l'amiga que m'ha acompanyat a la festa, torna de l'habitació de les foques despenjada i bressolada per l'èxtasi. És quatre anys més jove que jo, suficients perquè al seu costat em senti com una anciana de valors atàvics. Alguns homes nus i solitaris ronden per les cantonades esperant una gràcia d'última hora abans de tornar sols a casa.

La Jac, l'índia, el nigerià i jo estem en un llit de matrimoni en algun punt de Brooklyn. No sé ben bé què estem fent però no té res a veure amb el sexe. Sembla més aviat una activitat d'esplai dirigida pel nigerià, monitor sol·lícit decidit a reforçar els vincles del grup.

En algun moment l'índia s'incorpora i demana una treva. Explica que va resoldre el seu divorci fa només una setmana, i que és la primera vegada a la seva vida que es troba en un llit amb algú que no sigui el seu marit i nòvio des de l'adolescència a Delhi. És de fet la primera vegada que surt de festa sola. La Jac i jo ens l'escoltem estirades a banda i banda amb els caps recolzats als punys, assentint en solidaritat mentre li acariciem els cabells.

*

El nom de Katie Roiphe és contenciós entre l'alumnat. Aquest hivern s'ha convertit en un dels blancs d'aquella fúria que vaig veure esclatar al Comedy Cellar. Ara ha passat un temps i la fúria ha deixat de ser fresca i espontània per convertir-se en un requisit per a la conversa pública. Els seus codis s'han estandarditzat i han trobat una llar entre l'elit que orchestra l'opinió pública de la ciutat.

Corre el rumor que Roiphe està escrivint un assaig incendiari per a la revista *Harper's*. En aquest text no només qüestiona l'estranya energia que s'està apoderant de l'era #metoo, sinó que revela el nom de la creadora d'un document d'Excel en què les treballadores del món de la comunicació denuncien anònimament els seus companys de feina. El document fa un temps que circula i agrupa transgressions de tota mena, des d'una interacció desagradable entre copes fins al tocament inapropiat a l'oficina o l'agressió sexual. Un cop el nom de l'acusat és afegit a la llista, la seva falta s'anivella amb totes les altres. Tot plegat es percep ara com a part d'un continu, emanacions d'una mateixa